

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quaestio 1. Vtrùm Deus ita sit ens omnino simplex physicè.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

tu separationis cum omni independentiâ à corpore, absque omniq; penetratione, quam habent in situ viâ cum illo, iuxta doctrinam, quam tenent communiter Theologi cum S. T. 1. par. q. 89. art. 6.

409 Octavo constat, unionem penetratiuam, quam anima rationalis habet cum corpore, corpoream esse. Quia semper est illi essentialiter debita penetratio cum materiâ primâ, cuius unio penetratiua cum animâ est iuxta doctrinam vniuersalem traditam supra disput. 5. quæst. 13. Et consequenter semper est illi naturaliter debita penetratio cum corpore, & inde impenetrabilitas cum alijs entibus, quorum penetrationem corpus recusat. Vnde sequitur necessariò, impossibilem esse unionem penetratiuam animæ cum corpore, quæ spiritualis sit; siue ea indiuisibilis esse dicatur, qualem de factò adstruit Petr. Hurt. siue diuisibilis. Omnis enim unio animæ cum corpore modo dicto penetratiua necessariò debet esse corporea propter rationem datam. Tantumdemque venit dicendum de unione hypostatica penetratiua pariter, Verbi diuini cum Christi Domini humanitate, qua parte unio Verbi cum corpore penetratiua est.

410 Nonò constat, si concedatur possibilis actio educiua, perquam supernaturaliter fiat, recipiatque penetratiua in subiecto corporeo gratia, aut aliud quoduis accidens spirituale; necessariò concedendum esse consequenter ad dicta, talem actionem corpoream esse ex conceptu suo. Nec mirum esse debet, admisso casu, quòd per actionem corpoream ens spirituale longè perfectius producat. Siquidem in sententiâ omnium per actionem, quæ est accidens, producitur substantia longè perfectior, & per actionem, quæ est modus, producitur longè etiam perfectior res.

411 Decimò constat, præsentiam localem, quâ quoduis ens corporeum connaturaliter in quouis ipatio collocatur, corpoream esse. Quia est modus penetratiuus talis entis; subindeque non potest non mutuari ab ipso in penetrabilitatem cum alijs entibus semper sibi naturaliter debitam, prout ad corporeitatem eius requiritur; vti constat ex dictis. E contra verò constat etiam, præsentiam localem cuius entis spirituali connaturalem spiritualem esse debere propter oppositam rationem.

412 Vnde inferendum primò est; si præsentia, quam corpus Christi Domini habet in Eucharistiâ, non differt specie à multis præsentijs circumscriptiuis supernaturaliter replicatis, & penetratis, vt aliqui censent; quoad modumque proinde dumtaxat supernaturalis est, & definitiua, eam vtiq; corpoream esse, & impenetrabilem naturaliter cum accidentibus panis, & vini, miraculoseque propterea de factò penetrata cum illis. Si verò dicta præsentia sit essentialiter definitiua, diuersaque à circumscriptiua, & supernaturalis quoad substantiam, cum distinctione loquendum esse. Potest enim ea talis naturæ excogitari, vt relinquat impenetrabile connaturaliter corpus Christi cum alijs corporibus; quo casu & illa impenetrabilis pariter erit, atque adeò corporea, de factòque per nouum miraculum penetrata cum speciebus sacramentalibus, prout dictum in casu præcedente. Et potest tali naturæ excogitari, vt, eâ suppositâ, iam sit connaturaliter Christi corpus cum alijs corporibus, atque adeò cum speciebus sacramentalibus penetrabile indiuisibiliter, prout penetratur de factò; quemadmodum in sententiâ multorum dos subtilitatis

corporis beati in quadam qualitate consistit redente illud connaturaliter penetrabile cum alijs corporibus; quo casu & ipsa præsentia, sicut & illa qualitas, cum alijs corporibus connaturaliter penetrabilis, & consequenter spiritualis erit. Qualem de factò esse multi opinantur, prout refert Carleton vbi supra sect. 6. n. 8.

Secundò est inferendum, etiam si vbiatio 412 Angeli Romana, & vbiatio Matritensis non possint naturaliter simul in eodem spatio collocari, nihilominus spirituales, & nullatenus corporeas esse. Nam ea impotentia naturalis, quam habent ad coexistendum in eodem spatio nullatenus est impenetrabilitas ad corporeitatem requisita: quia non nascitur ex eo, quòd tales vbiationes sint incompatibiles naturaliter in eodem spatio; sed ex eo, quòd neutra suum spatium, cui essentialiter est affixa, potest deserere, vt transferatur ad spatium alterius; neque in vtroque, saltem naturaliter, potest simul existere. Vnde, si possibile sit supernaturaliter iuxta dicta à nobis disp. 5. q. 15. vt altera dictarum vbiationum per præsentiam superadditam in spatio alterius replicetur, hoc præsupposito miraculo, absque alio nouo penetrabitur connaturaliter cum illâ.

414 Ex quibus omnibus tandem constat, quam facile iuxta sententiam nostram omnia entia, communiter reputata corporea sub vnum conceptum entis corporei, sub vnamque citra disunctionem definitionem eius breuem, & clarâ, cadant; aliter, quàm in alijs sententijs, de quibus diximus proposit. 5. Pariterque omnia entia spiritualia sub vnum conceptum, sub vnamque definitionem oppositam. Atque hæc satis de spectantibus ad præsentem disputationem, prout ad institutum nostrum spectantem. Pergamus ad sequentem.

DISPUTATIO XI.

De Simplicitate Dei.

Postquam disp. præced. de ente composito; & simplici, atque adeò de eorum compositione, simplicitateque vniuersè tractauimus, sequitur, vt de Simplicitate Dei in præsentî disp. tractemus.

QVAESTIO I.

Virum Deus sit ens omnino simplex physicè.

ENS simplex dicitur vniuersè, quod partibus 1
expers, atque adeò impartibile, seu indiuisibile est. Cum tamen ens compositum, cui simplex contraponitur, ex pluribus inter se distinctis, quæ partes appellantur, coalescat; prout latius explicatum est supra disp. præced. q. 1. Quoniam autem, vt ibi q. 2. latius etiam est explicatum, ens compositum aliud physicè, ex partibus scilicet formalibus physicè, realiterve inter se distinctis compositum est. Aliud verò metaphysicè tantum, scilicet aut ex partibus formalibus di-

distinctis inter se metaphysicè, seu per solam rationem, aut ex partibus dumtaxat æquivalentibus. Priorisque proinde compositio physica, seu realis venit dicenda; posterioris verò dumtaxat metaphysica; eaque aut per rationem solam formalis, aut tantum æquivalens. Similiterque ens simplex aliud physicè est tale, quod partibus physicè, realiter vè distinctis, atque adeò omni compositione physica, seu reali caret. Aliud verò metaphysicè tale est; eo quòd aut partibus per solam rationem distinctis, aut partibus æquivalentibus, aut utriusque est expertus. Priorisque proinde simplicitas physica, seu realis; posterioris verò metaphysica aliquo ex tribus dictis titulis nuncupanda venit iuxta dicta latius locis citatis. Scire opus est, in præsentiquæst. de simplicitate physica, seu reali Dei; non verò de metaphysica aliquo ex dictis modis sermonem esse. De qua postea. Quærimus itaque, verum Deus sit ens omnino simplex physicè, seu realiter.

Circa quam quæstionem omnium eorum errores veniebant recensendi, qui Deum aliquo modo corpore præditum, siue corporeum, atque adeò physicè ex partibus compositum esse putarunt: quia tamen illi oportunè referuntur quæst. sequente; statim in hac ad stabilendam certam catholicorum sententiam pergendum nobis est; prout sequitur.

Propositio 1.

Deum à parte rei, atque adeò physicè, seu realiter esse ens omnino simplex, certà fide tenendum est.

Id namque imprimis constat ex ijs, quæ Patres Concilij Florentini decernunt sess. 17. 18. & 19. Expressèque definitum est in Concilio generali Lateranensi sub Innocentio 3. prout habetur in cap. *Firmiter* de summâ Trinitate, & fide catholica, ubi dicitur. *Pater, & Filius, & Spiritus sanctus tres quidem persone, sed una essentia, substantia, seu natura simplex omnino.* Consonantque Patres Concilij Remensis contra Gilbertum Porretanum coacti sub Eugenio 3. dicentes, *Credimus, & confitemur, simplicem naturam divinitatis esse Deum.* De quo videnda scripta à nobis in Pharo Scient. disp. 13. quæst. 4.

Deinde idem ipsum contestantur unanimiter Patres. Athanas. enim in Epist. ad Episcopos in Africâ versus finem ait, *Deum esse simplicem substantiam.* & in Dialog. 1. de Trinit. *superquam simplicem* appellat. Cyrill. Alex. lib. 13. Thesau. cap. 2. & lib. 14. cap. 1. & 3. Deum simplicissimum vocat, & lib. 34. dicit, *esse simplicem confessionem omnium.* Damasc. lib. 1. Fides cap. 12. *extrema impietatis esse contrarium asserere.* S. Maxim. cent. 4. cap. 8. apud Cypariſiortan decade 10. *absurdum, & nefarium esse dicit cogitare in Deo compositionem.* Et Athanas. in Apolog. pro Synodo Nicæna apud eundem, blasphemum esse, *si quis existimat, Deum esse compositum.* August. lib. 6. de Trinit. cap. 6. & lib. 7. cap. 1. *Deum summè simplicem* dicit. Bernard. lib. 5. de considerat. cap. 7. & Serm. 81. in cant. initio, *primum, & purissimum simplex.* Beda in sententijs, *solum simplex.* Richard. Victor. lib. 2. de Trinit. cap. 17. *inestimabilem, & omnino incomprehensibilem eius simplicitatem.* & Fautus Regiens in epist. ad Paul. *de solâ divinitatis substantiâ simplicitatem dici.* Similiaque

habent passim ceteri Patres. Et huc quoque spectant testimonia, quæ in sequentibus quæstionibus insuper adducemus. Præter alia prope innumera, quæ ad propositum simile recensuimus, & indicavimus in Pharo Scient. disp. 13. quæst. 4. iam citata. Ad remque præsentem recognoscenda, & applicanda sunt.

In eandem veritatem consenserunt ex ethnicis Philosophis Plotinus. *Enead. 6. lib. 1. cap. 26.* dicens, *Deum esse aliquid super omnia simplex omnino.* Arist. lib. 1. Methaph. tert. 18. dum ait, *Principium ipsum unum; hoc enim simplex, & impermixtum.* Quo circa lib. 12. Methaph. cap. 7. primam substantiam, hoc est Deum, simplicem esse, & indivisibilem pronuntiat. Averroes lib. 12. Methaph. cap. 27. Deum esse ait *in fine simplicitatis.* Et Auctor libri de causis proposit. 4. *In ente primo non esse multitudinem modorum.* Quo eius simplicitas denotatur. Præter plures alios referendos quæst. 2. qui Deum penitus incorporeum potuerunt, expertemque proinde omni quantitate, atque compositione physica.

Potest præterea propositio data probari ex illo Exodi 3. *Ego sum, qui sum.* Quanquam enim his verbis se Deus definiat iuxta communem expositionem. Interpretum per actum existentialem essendi, siue existendi à se, prout supra disp. 1. quæst. 10. proposit. 6. exposuimus. Ad eò tamen illa emphatica sunt, ut etiam intelligi possint de actu essentiali identificante cum Deo quidquid in ipso est, ut sensus sit. *Ita sum ego totum, quod sum, ut nihil in me sit, quod ego non sum, atque adeò quod non sit Deus.* Qui sensus falsus planè esset, si Deus ex aliquibus partibus à parte rei esset compositus: quia in tali casu quævis earum non esset ipse Deus. Cum certum sit, quamlibet partem à suo toto distinctam esse tanquam inclusum ab includente, & totum vicissim distingui ab ipsâ tanquam includens ab incluso.

Propositio 2.

Deum à parte rei, atque adeò physicè, seu realiter esse ens omnino simplex, ratione naturali ostenditur.

Primo ex prædicato omnimodæ infinitudinis, quam Deus, habet evidenter oriundam ex prædicato, quod etiam habet, entis à se demonstrato à nobis supra disp. 1. Eo enim ipso, quòd aliquod ens habet esse à se citra omnem causam sui, necunde habet, à quo taxetur magnitudo eius, ipsiusque proinde infinitudo non potest non esse omnimoda in omni genere. Ut autem sit talis, necesse est, quòd illud aut formaliter, aut eminenter contineat in se omnem omnino excogitabilem perfectionem. Formaliter quidem omnem excogitabilem perfectionem identificatam sibi. Eminenter verò omnem excogitabilem perfectionem distinctam à se. Hanc autem eminenter in se continere non potest, nisi sit principium factuum eius. Unde fit, ut ens à se titulo talis non possit non esse fons, siue fontale principium omnium omnino aliorum entium distinctorum à se. Cum quibus omnibus stare nullo modo potest, quòd Deus ens compositum, & non omnino simplex physicè sit. Si enim Deus ens compositum esset; cum totus ipse esset ens à se, ut supponitur demonstratum, non possent non omnes partes eius esse quoque entia à se, ut est notissimum. Aliundeque non omnes possent esse entia à se. *Quod est*

est chymærica contradictio. Quia, posito, quod quævis earum esset ens à se, non posset non ea titulo talis esse fontale principium, & causa cæterarum. Quæ subinde iam non entia à se, ut ponebatur, sed entia ab alio essent. Manet igitur demonstratum ex eo, quod Deus sit ens à se, talem necessarium infinitudinem sortiri in omni genere, quæ sine omnimodâ simplicitate physica Dei stare nullo pacto potest.

8 Secunda ratio pro eadem Dei simplicitate desumi potest ex prædicato entis primi, quod Deus habet oriundo etiam à prædicato entis à se. Ratione cuius omnimodis repugnat Deo posteriori esse alio ente vlllo posterioritatis genere. Si autem Deus compositus esset ex partibus, ipsis partibus esset posterior eo posterioritatis genere, quo quoduis totum posteriori suis partibus est. Quo iure dixit Ambrosius in Symbolum Apost. cap. 1. *Deus compositus esse non potest; eum, aliqua eo anteriora præexistisse, putari nefas sit.* Et ante eum Origenes lib. 1. Periarcho. cap. 1. *Deum, qui omnium est principium, compositum esse, non est putandum: ne forte priora illo principio inveniuntur elementa esse, ex quibus compositum est omne, quidquid illud est, quod compositum dicitur.*

9 Tertia ratio desumenda venit ab omnimodâ independentiâ superiùs à nobis demonstratâ disp. 4. quam Deus titulo etiam entis à se habet ab omni ente distincto à se. Si enim Deus compositum esset ex partibus, à quavis earum distincta à se dependens esset essentialissimâ dependentiâ, eaque subinde essentialiter indigeret: quinimo à quavis earum quadamtenus acciperet suum esse, & non vice versâ. Quod plane est alienum ab omnimodâ independentiâ ab alio quopiam, quam debet habere ens à se. Quo circa dixit Anselmus in Monol. cap. 10. *Omne compositum, ut subsistat, indiget his, à quibus componitur; & illis debet quidem quod est: quia quidquid est, per illa est; & illa, quod sunt, per illud non sunt: & idcirco penitus summum non est.*

10 Quarta ratio pro eadem Dei simplicitate eiusmodi est. Simplicitas ex conceptu suo perfectio simpliciter simplex est: quia melior est ipsa, quam non ipsa; id est, quam compositio opposita. Ob id, quod entia sunt simpliciora, eo sunt, cæteris paribus, perfectiora, atque etiam vice versâ. Sed nulla est perfectio simpliciter simplex, quæ non conveniat Deo, prout infra disp. 16. ostendetur. Ergo Deo convenit simplicitas; proculque subinde ab illo abest compositio opposita. Propterea Bernardus lib. 5. de considerat. disputans cum Gilberto Porretano aliquam compositionem realem adstruentem in Deo ait. *Mihi non deest, quid cogitem melius eiusmodi Deo tuo. Quæris, quid? Mera simplicitas. Nam vero iudicio simplex multiplici antefertur.*

11 Quinta ratio ex plenitudine bonitatis, seu perfectionis ab omni penitus imperfectione immuni, quam Deus necessario habet, ut demonstrabitur inferius disp. 16. sumenda est. Si enim Deus compositus esset ex partibus, multis scateret imperfectionibus à tali plenitudine perfectionis prorsus alienis. Primum enim dependentiâ nuper commemoratâ, quam Deus haberet à suis partibus, manifesta imperfectio esset; quemadmodum etiam & dependentiâ, indigentique. quam ipsæ partes ab invicem haberent inter se: nulla quippe earum à reliquis vllatenus separabilis, siue disfungibilis esset, aut potens sine illis existere; eo quod cum omnimodâ necessitate componerent

Deum. Vnde & alias secum ferrent imperfectiones, scilicet incomplectionis, qua quævis earum essentialiter esset ens incompletum; potentialitatis, qua quævis earum per alias perfectibilis esset; adhesionis, qua quævis earum alijs adhærens, eisque subnixæ, non verò per se subsistens existeret. Quas omnes, & similes imperfectiones esse à summa Dei perfectione alienas, & ex se satis notum est, & ex dicendis disp. 16. magis conspicuum fiet.

12 Sexta ratio sit. Necessitas in essendo sequitur perfectionem essentia: quia vnumquodque quod melius, siue perfectius est, non potest non habere eò maius essendi meritum. Ob idque necessitas, quam Deus habet ad essendo, infinite maior est omni aliâ excogitabili necessitate; quia perfectio essentia Dei omni aliâ excogitabili perfectione infinite est maior, prout constat ex doctrinâ traditâ supra disp. 3. quæst. 2. Illud autem verissimum principium stare non posset, si Deus esset ex partibus compositus physice. Non igitur ita compositus, sed prorsus simplex est. Probo minorem, quæ sola indiget probatione. Quia, si Deus esset ex partibus compositus physice, & esset infinite magis necessarius in essendo, utpote infinite magis perfectus, quàm quævis earum. Et non esset eiusmodi: quia nullum totum potest esse in essendo magis necessarium, quàm sua pars, ut ex se, & ex demonstratis in Pharo Scient. disp. 1. q. 5. est evidens. Quæ duo contradictoria sunt.

13 Septima ratio. Si Deus esset ex partibus compositus physice, quævis pars eius & esset Deus, & non esset Deus, & esset æqualis perfectionis cum suo toto, & non esset æqualis. Quæ sunt contradictoria. Esset quidem Deus; quia esset ens à se, essentiaque Dei stat in conceptu entis à se, prout statutum supra est disp. 1. quæst. 10. Et non esset Deus; quia esset pars Dei indigens residuâ comparte ad compleendam Deitatem. Esset item æqualis perfectionis cum suo toto: quia titulo entis à se necunde posset ei taxari perfectio, quominus omnem excogitabilem sortiretur. Et non esset æqualis; quia, cum omne totum sit necessario maius suâ parte, ut est notissimum ex se, & ex dictis disp. 10. quæst. 3. nulla pars potest quoad vllam suam quantitatem esse æqualis suo toti.

14 Octava ratio. Quemadmodum omne ens finitum necessario debet esse ens ab alio tanquam à causâ, à qua limitetur, & finiatur; ita quoque omne ens infinitum, quod minus sit alio quovis ente infinito, necessario debet esse ens ab alio, tanquam à causâ, à qua in suâ infinitudine coarctetur, ne tantum sit, quantum est aliud ens infinitum. Omnis siquidem limitatio, siue coarctatio cuiusvis entis aliunde, quàm à causâ sui provenire non potest, ut latius dicemus inferius disp. 14. Igitur omne ens partiale (quod, quantumvis infinitum esse ponatur, non potest non esse minus ente totali, quod componit; quandoquidem iuxta certissimum axioma omne totum maius est suâ parte, omnisque pars subinde minor est suo toto) necessario debet esse ens ab alio tanquam à causâ. Igitur Deus, qui necessario est ens à se, prout superius est demonstratum disp. 1. nullatenus potest ex partibus esse compositus; deberent namque omnes eius partes esse entia ab alio; proindeque & ipse totus ens ab alio esset, & ens à se. Quod est chymæricum. Quare Nizetas apud Clement. lib. 8. recognovit, ut probaret, Deum non esse compositum ex partibus, dixit. *Quod enim compositum est, necessario aliquo auctore compositum est,*

est, à quo est in vnam speciem diuersitas congregata.

15 Nona ratio. Deus nec ex partibus inter se dissimilibus, siue diuersæ speciei; nec ex similibus, siue eiusdem potest esse compositus. Ergo ex nullis. Non ex dissimilibus. Quia eo ipso, quod omnes partes Dei essent entia à se, vti necessario deberent, essentias haberent in prædicatione prorsus similibus entium à se consistentes iuxta dicta disp. 1. q. 10. atque adeo etiam proprietates omnino inter se similes. Ex nullo enim capite possent inter se à se ipsis dissimilari. Sicque nequirent esse partes Dei inter se dissimiles. Non item ex similibus. Quia, cum partes inter se similes, & ipsi toti, quod componunt, necessario sint similes iuxta doctrinam statutam in Pharo Scient. disp. 16. q. 3. proposit. 40. Si Deus ex partibus similibus esset compositus, ex pluribus Dijs eiusdem speciei secum esset compositus. Quod ex se apparet chymericum: & vnitati Dei demonstrandæ disp. seq. repugnans est. Ex nullis igitur partibus potest Deus esse compositus. Quippe nullæ sunt excogitabiles partes, quæ neque sint inter se dissimiles, neque similes, iuxta proposit. 30. statutam loco citato.

16 Decima ratio. Deus nec potest esse compositus ex partibus, quarum omnes sigillatim sint perfectione finitæ: quia totus Deus esset perfectione finitus; quod ei repugnare constat ex dictis: siquidem ex partibus qualibet quantitate finitis nequit non euadere totum eadem quantitate finitum, vt est notissimum ex se, & ex dicendis disp. 13. Nec potest esse compositus ex partibus, quarum omnes sigillatim sint perfectione infinitæ: quia & essent illæ entia à se, & qualibet esset minor in perfectione, quam totum: quæ duo repugnantia sunt: eo quod de ratione entis à se est citra omne dubium, quod non sit aliud maius ipso quoad perfectionem. Vnde patet, nec posse Deum esse compositum ex partibus, quarum aliz perfectione finitæ, & aliz perfectione infinitæ sint. Ex nullis ergo omnino partibus potest Deus esse compositus.

17 Vndecima ratio. Deus nec potest esse compositus ex partibus multitudine finitis: quia nullus est excogitabilis titulus, cur ex tanto numero partium potius, quam ex maiori, vel minori compositus esset. Nec ex partibus multitudine infinitis, & sine fine diuisibilibus: quia talis compositio est chymERICA, vt vniuersè ostensum est supra disp. 10. q. 4. Nec ex partibus multitudine infinitis ac tandem indiuisibilibus: quia esset Deus quædam multitudo infinita entium à se prorsus simplicium. Quæ magis adhuc ob titulos iam commemoratos apparet esse chymERICA, quam si esset finita. Deus igitur ex nullâ partium multitudine compositus est.

18 Duodecima ratio. Deus necessario debet esse ens intellectualuale, rationale, vt liberum, vt demonstrabitur inferius tract. de Scient. & Volunt. Ergo necessario debet esse ens simplex, atque adeo nullo pacto compositum physicè. Consequentia probatur. Quia alioquin deberet habere potentiam tum intellectuam, tum volitivam, compositam physicè ex partibus, vt pote quæ deberet esse identitica cum ipso. Et hoc haud dubiè est impossibile. Quia, vt non videtur possibile, quod plures intellectus indiuisim per vnam assensum assentiantur verò; & multo minus, quod plures voluntates indiuisim eodem nutu, eodemque actu se determinent ad amandum bonum, ita vt vtrique indiuisim, & neutri seorsim sit talis determinatio imputabilis. Sic non videtur pos-

sibile, quod plures partes vnius intellectus indiuisim per vnam assensum assentiantur verò; & multo minus, quod plures partes vnius voluntatis eodem nutu se determinent ad amandum bonum, ita vt omnibus indiuisim, & nulli seorsim sit talis determinatio imputabilis. Mitto alias rationes, quæ ad probandam propositionem datam adhuc excogitari possent.

Ex dictisque infero euidenter, Deum neque ex materiâ, & forma; neque ex partibus integrantibus; neque ex hypostasi, siue personalitate, & naturâ; neque ex essentiâ, & existentia; neque ex subiecto, & accidenti; neque vllò omnino alio compositionis genere compositum physicè esse. In quibus speciatim comprobandis non oportet amplius morari. Videatur S. Th. 1. p. q. 3. art. 2. 3. & 4. & ibi expositores eius.

Verum contra hanc certissimam, euidenterque veritatem, vt satis apparet ex dictis, potest sic obijci. Vbi est pluralitas, & vnitatis, est compositio. Sed in Deo est pluralitas, & vnitatis, scilicet pluralitas personarum, & vnitatis essentia; vt docet fides. Ergo in Deo est compositio. Distinguo maiorem. Vbi est pluralitas, & vnitatis resultans ex vnione plurium est compositio; concedo. Vbi est pluralitas, & vnitatis non resultans ex vnione plurium, sed consistens in identitate vnius cum pluribus; nego. Deinde maiorem. Sed in Deo est pluralitas, & vnitatis priori modo; nego; posteriori concedo. Et nego consequentiam. Itaque Trinitas personarum nullatenus minuit summam simplicitatem Dei. Quia personales diuina comparatæ cum essentiâ non possunt simul cum illâ componere aliquid totum physicè: nam sunt cum illâ physicè idem; comparatæ verò inter se, licet sint physicè distinctæ, non sunt tamen physicè vnitæ, prout opus erat, vt totum aliquid componerent physicè, scilicet adhesionis, de quo tantum in præsentiarum sermo est. Quidquid sit de toto ordinis, aut collectionis; de quibus nunc non agimus; iuxta diuisionem factam totorum supra disp. 10. q. 3.

QVAESTIO II.

Verum Deus ita sit ens omnino simplex physicè, vt neque sit corpus, neque ens corporeum vllò modo.

DE multis Ethnicis refertur, eos sibi suos Deos corporeos confinxisse. Sic refert de Anaximene Tullius lib. 5. de naturâ Deorum. De Anaxagorâ Arist. lib. 4. Physic. text. 57. De Pythagorâ, & Democrito August. epist. 56. De Stoicis Origen. lib. 2. contra Celsum. Et de Epicureis Sextus Empyricus lib. 5. Pyrron. cap. 24. Similique errore seducti Sadduczi, teste Arnob. lib. 3. contra Gent. cætera cuncta, præter entia visibilia, atque adeo & Angelos, & Spiritum sanctum, ne vllum spiritum admitterent, prout negabant. De quo videndus est Epiph. cont. hæres. hæres. 14. Videtur augm. Philo. lib. 1. Allegor. Sadducisimam sapere, dum ait, de diuinâ substantiâ definiti non posse, sit ne corporeâ prædita qualitate, vel non. Et errorem quidem Sadducæorum transisse postea ad Saracenos, testatur Vives lib. 4. de Verit. fidei cap. 8. Porro hæretici Audiani, siue Odiani, siue Vadiani, sic dicti à suo duce Audio, siue Audæo, Deum corporeum esse affirmarunt, imo præditum corpore huma-